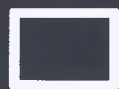

Спеціальні
інформаційні операції
КРЕМЛЯ

2014 / 2018

“КРЕМЛІВУД” - ФАБРИКА МРІЙ.....	4
МН17.....	7
Фейки про українську зброю	9
Міф про іноземних найманців і підрозділи НАТО в Україні	11
Кримські наративи	13

Телевізійні серіали є найпопулярнішим розважальним контентом сучасності. HBO та Netflix знімають телепроекти роками, а їхні сценаристи заробляють статки на тих самих героях, просто продовжуючи улюблені історії глядачів. Сюжети повторюються, а глядачі продовжують їх «купувати», з нетерпінням чекаючи на вихід нового сезону або нової серії.

Обсяги коштів, що витрачаються на створення серіалів, значно менші за прибутки від них. Для того, щоб створити успішний серіал, необхідно запуснути кілька «пілотів» («пілотні» серії — це перші два-три епізоди серіалу, що дозволяють оцінити реакцію аудиторії на них). Наприклад, із п'яти «пілотів» гарні показники має лише один. Саме його продовжують знімати, а решту — припиняють. Такий підхід дає можливість не витратити кошти на історії, не цікаві аудиторії. А ті, що сподобалися глядачам на етапі «пілотних» серій, стають магнітом глядацької уваги, оскільки аудиторія бажає продовження історії і схвально сприймає кожен новий епізод.

Так само діють і російські спецслужби, маніпулюючи інформаційним простором. Образно кажучи, за останнє десятиріччя «кремлівський Голівуд» (або «Кремлівуд») випустив безліч фантастичних і міфічних історій на різноманітну тематику.

ОБЩЕСТВО, 07 МАР 2013, 01:00

Координатор "Русских матерей": Натуралы в Европе – вымирающий класс

інтеграції України — це хибний шлях до спільноти, яка не поділяє традиційні цінності слов'ян. А ще з 2013 року Кремль намагається зрівняти образ «Ісламської держави» (ІДІЛ) з Україною, бажаючи дискредитувати її.

Содом и Гоморра европейской политики

Опасаясь принятия закона о запрете пропаганды гомосексуализма Госдумой, лидеры Евросоюза наращивают давление на Россию

Наприклад, спекуляції на теми ЛГБТ, педофілії та інцесту в країнах Європи почалися ще задовго до початку «Революції Гідності» в Україні. Так, у березні 2013 року згадуваність тем ЛГБТ чи педофілії зросла у 12-13 разів порівняно з березнем 2012 року. Російські пропагандисти намагалися переконати росіян та українців у тому, що процес європейської

Часто маніпуляції та брехня є дуже простими. Наприклад, можна просто взяти відео бойових зіткнень чи бомбардувань на території Іраку чи Афганістану 2003 або 2005 років і сказати, що це доказ того, як українські війська обстрілюють цивільне населення Донбасу, побудувавши на цих фейках довгу історію, яка переконає тих, хто

Телевізійні серіали є найпопулярнішим розважальним контентом сучасності. HBO та Netflix знімають телепроекти роками, а їхні сценаристи заробляють статки на тих самих героях, просто продовжуючи улюблені історії глядачів. Сюжети повторюються, а глядачі продовжують їх «купувати», з нетерпінням чекаючи на вихід нового сезону або нової серії.

Обсяги коштів, що витрачаються на створення серіалів, значно менші за прибутки від них. Для того, щоб створити успішний серіал, необхідно запуснути кілька «пілотів» («пілотні» серії — це перші два-три епізоди серіалу, що дозволяють оцінити реакцію аудиторії на них). Наприклад, із п'яти «пілотів» гарні показники має лише один. Саме його продовжують знімати, а решту — припиняють. Такий підхід дає можливість не витратити кошти на історії, не цікаві аудиторії. А ті, що сподобалися глядачам на етапі «пілотних» серій, стають магнітом глядацької уваги, оскільки аудиторія бажає продовження історії і схвально сприймає кожен новий епізод.

Так само діють і російські спецслужби, маніпулюючи інформаційним простором. Образно кажучи, за останнє десятиріччя «кремлівський Голівуд» (або «Кремлівуд») випустив безліч фантастичних і міфічних історій на різноманітну тематику.

ОБЩЕСТВО. 07 МАР 2013. 01:00

Координатор "Русских матерей": Натуралы в Европе – вымирающий класс

інтеграції України — це хибний шлях до цінності слов'ян. А ще з 2013 року Кремль намагається зрівняти образ «Ісламської держави» (ІДІЛ) з Україною, бажаючи дискредитувати її.

КОМСОМЛЬСКАЯ ПРАВДА

Крым
Переключиться на другой регион

Подпишитесь на e-mail р Комсомол

ПОЛИТИКА ОБЩЕСТВО УЧИМСЯ В КРЫМУ В МИРЕ СПОРТ ЗВЕЗДЫ

07.03.13
1:00
В МИРЕ

Содом и Гоморра европейской политики

Опасаясь принятия закона о запрете пропаганды гомосексуализма Госдумой, лидеры Евросоюза наращивают давление на Россию

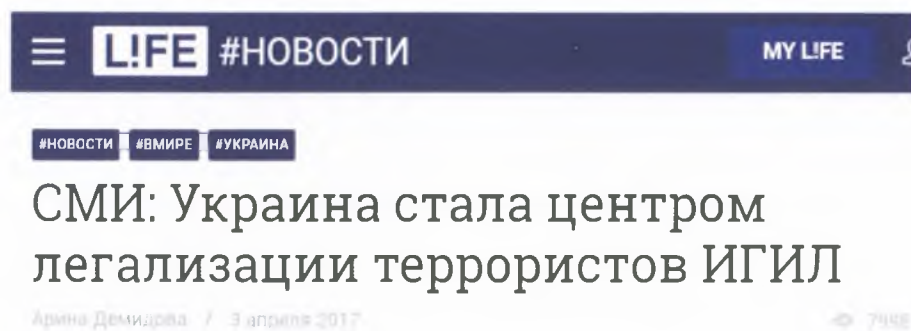
Например, спекуляції на теми ЛГБТ, педофільї та інцесту в країнах Європи почалися ще задовго до початку «Революції Гідності» в Україні. Так, у березні 2013 року згадуваність тем ЛГБТ чи педофільї зросла у 12-13 разів порівняно з березнем 2012 року. Російські пропагандисти намагалися переконати росіян та українців у тому, що процес європейської інтеграції України — це хибний шлях до спільноти, яка не поділяє традиційні цінності слов'ян. А ще з 2013 року Кремль намагається зрівняти образ «Ісламської держави» (ІДІЛ) з Україною, бажаючи дискредитувати її.

Часто маніпуляції та брехня є дуже простими. Наприклад, можна просто взяти відео бойових зіткнень чи бомбардувань на території Іраку чи Афганістану 2003 або 2005 років і сказати, що це доказ того, як українські війська обстрілюють цивільне населення Донбасу, побудувавши на цих фейках довгу історію, яка переконає тих, хто

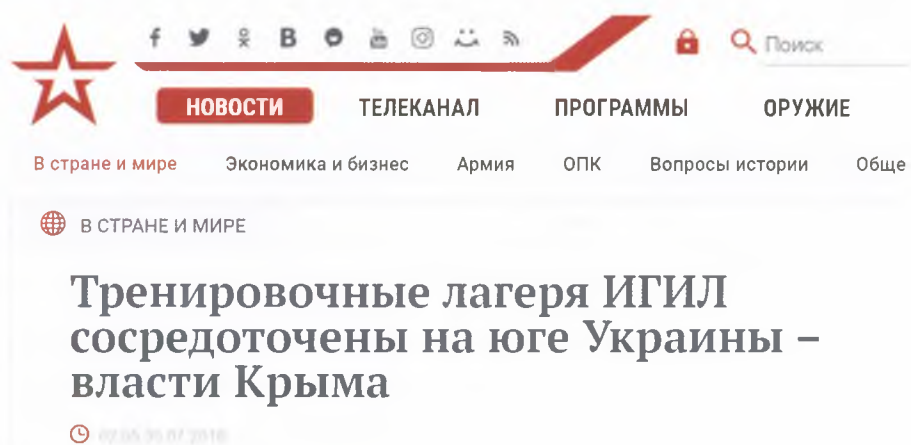
знаходиться під її впливом.

Деякі персонажі є улюбленцями російських пропагандистів і використовуються постійно, що нагадує кінофраншизи. Наприклад, у 2014 році такими персонажами були Дмитро Ярош та організація «Правий сектор» в образі «фашистів-карателів» та «ультраправих радикалів». За останні роки «Кремлівудом» було знято безліч серій про них та їхні пригоди.

Спецслужби намагаються зробити такі серіали максимально яскравими та апелювати до базових емоцій людини, створюючи вигідну Росії картину реальності через медіа. Залежно від того, яка з російських спецслужб пише сценарій серіалу або його окремих серій, підходи до розповсюдження наративів відрізняються один від одного, що дозволяє впізнати «руку автора», тобто яка саме спецслужба є сценаристом.

Є складні інтелектуальні історії з багатогранним сюжетом. Наприклад, історія про договір щодо постачання палива на вітчизняні АЕС, який Україна уклала із японсько-американською корпорацією «Westinghouse». Кремль доклав купу зусиль, щоб зобразити цей крок згубним для української економіки. Насправді ж це намагання Москви зберегти енергозалежність Києва.

Водночас є й моторошні історії-хоррори, в яких російські пропагандисти розповідають про «українських карателів» та «розп'ятих хлопчиків». Споживач знайде на будь-яку казку. Є й зовсім сюрреалістичні, абсолютно відірвані від реальності сюжети, як-от історія телеканалу «Россия 24» про «Зоряна та Шкіряка, які замовили вбивство терориста Гіві» (бойовика так званої «ДНР» Міхаїла Толстих). Насправді ж ані «Зорян», ані «Шкіряк» не лише не мають стосунку до воєнних дій, але і є однією людиною — Зоряном Шкіряком, радником Міністра внутрішніх справ України.

Є й соціальні драми абсурду, як, наприклад, історія телеканалу «Россия 1» про «уроки природознавства в українських школах, на яких дітям радять знищувати снігурів, бо це російські птахи».

Тактика сценаристів «Кремлівуду» неймовірно еволюціонувала. За п'ять років спостереження за діяльністю російських спецслужб стало очевидно, що ключові меседжі Кремля були модифіковані, а інформаційні спецоперації проти України набули більш систематизованого характеру. Більшість меседжів можна об'єднати за кількома напрямками, кожен з яких відповідає одному великому наративу, що просувається російською стороною у світовий інформаційний простір і розрахований на конкретну цільову аудиторію.

Використовуючи наративи, російська сторона прагне змусити певні цільові аудиторії повірити в потрібні їй ідеї, скажімо, у міфічний зв'язок України та ІДІЛ. Такий масштабний наратив російської пропаганди ми називаємо СЕРІАЛОМ. Адже він має одну сюжетну лінію, яка може змінюватися, однак зберігає ключові риси та розрахований на чітко визначену цільову аудиторію.

У будь-якому успішному серіалі є СЕЗОНИ. Частіше за все серії в цих сезонах об'єднані навколо однієї проблематики. Герої вирішують якусь задачу, що властива тільки цьому сезону, а не іншим. Однак перетікання сюжетних ліній із сезону в сезон також є поширеним явищем. Тому під СЕЗОНАМИ серіалів ми розуміємо конкретніші набори та комплекси меседжів російської пропаганди, які можуть бути різними, але разом формують і підтримують масштабніший наратив СЕРІАЛУ.

Наприклад, для закріплення у світовому інформаційному просторі наративу про міфічну співпрацю і зв'язок України та ІДІЛ формуються кілька основних тез СЕРІАЛУ на цю тему, які стають СЕЗОНАМИ:

- терористи ІДІЛ воюють на боці українських військ в Україні;
- терористи ІДІЛ на Близькому Сході отримують українську зброю;
- в Україні створюються табори, де джихадисти проходять військову підготовку;
- терористи з ІДІЛ повертаються з Близького Сходу в Україну для лікування, адаптації та легалізації, а також з метою відправлення в Європу, щоб здійснювати терористичну діяльність;
- терористи погрожують терактами в Києві та інших українських містах.

Нарешті, кожна СЕРІЯ окремого СЕЗОНУ зображує одну конкретну ситуацію, спеціальну інформаційну операцію або просто окремо взятий фейк, що відповідає сценарній лінії і СЕЗОНУ, і СЕРІАЛУ, підсилюючи великий наратив та повторюючи пропагандистську історію.

Російська пропаганда працює за одними і тими самими лекалами. Часто фейкові повідомлення створюються за ідентичною схемою, де головною є навіть не сама «новина», а ідея, яка просувається, підтверджується новими фейками або повторюється.

На сьогодні можна говорити про сотні великих і маленьких серіалів «кремлівуду». Однак найбільш популярними та рейтинговими є ТОП-10 фейко-

Є й соціальні драми абсурду, як, наприклад, історія телеканалу «Россия 1» про «уроки природознавства в українських школах, на яких дітям радять знищувати снігурів, бо це російські птахи».

Тактика сценаристів «Кремлівуду» неймовірно еволюціонувала. За п'ять років спостереження за діяльністю російських спецслужб стало очевидно, що ключові меседжі Кремля були модифіковані, а інформаційні спецоперації проти України набули більш систематизованого характеру. Більшість меседжів можна об'єднати за кількома напрямками, кожен з яких відповідає одному великому нарративу, що просувається російською стороною у світовий інформаційний простір і розрахований на конкретну цільову аудиторію.

Використовуючи наративи, російська сторона прагне змусити певні цільові аудиторії повірити в потрібні їй ідеї, скажімо, у міфічний зв'язок України та ІДІЛ. Такий масштабний наратив російської пропаганди ми називаємо СЕРІАЛОМ. Адже він має одну сюжетну лінію, яка може змінюватися, однак зберігає ключові риси та розрахований на чітко визначену цільову аудиторію.

У будь-якому успішному серіалі є СЕЗОНИ. Частіше за все серії в цих сезонах об'єднані навколо однієї проблематики. Герої вирішують якусь задачу, що властива тільки цьому сезону, а не іншим. Однак перетікання сюжетних ліній із сезону в сезон також є поширеним явищем. Тому під СЕЗОНАМИ серіалів ми розуміємо конкретніші набори та комплекси меседжів російської пропаганди, які можуть бути різними, але разом формують і підтримують масштабніший наратив СЕРІАЛУ.

Наприклад, для закріплення у світовому інформаційному просторі наративу про міфічну співпрацю і зв'язок України та ІДІЛ формуються кілька основних тез СЕРІАЛУ на цю тему, які стають СЕЗОНАМИ:

- терористи ІДІЛ воюють на боці українських військ в Україні;
- терористи ІДІЛ на Близькому Сході отримують українську зброю;
- в Україні створюються табори, де джихадисти проходять військову підготовку;
- терористи з ІДІЛ повертаються з Близького Сходу в Україну для лікування, адаптації та легалізації, а також з метою відправлення в Європу, щоб здійснювати терористичну діяльність;
- терористи погрожують терактами в Києві та інших українських містах.

Нарешті, кожна СЕРІЯ окремого СЕЗОНУ зображує одну конкретну ситуацію, спеціальну інформаційну операцію або просто окремо взятий фейк, що відповідає сценарній лінії і СЕЗОНУ, і СЕРІАЛУ, підсилюючи великий наратив та повторюючи пропагандистську історію.

Російська пропаганда працює за одними і тими самими лекалами. Часто фейкові повідомлення створюються за ідентичною схемою, де головною є навіть не сама «новина», а ідея, яка просувається, підтверджується новими фейками або повторюється.

На сьогодні можна говорити про сотні великих і маленьких серіалів «кремлівуду». Однак найбільш популярними та рейтинговими є ТОП-10 фейко-

ситкомів, що демонструються в Україні, США, ЄС та Росії:

- ІДІЛ та Україна
- Злочини ЗСУ та Мінські домовленості
- МН17
- Натівські та інші іноземні військові підрозділи в Україні
- Бій за ЄС
- Кримська інформаційна війна
- Фейки про передачу озброєнь
- Брехня Кремля в міжнародних судах
- Україна — «failed state»
- Шизофренія окупанта: між Зоряном та Шкіряком

Q МН17

Іноді, скоївши злочин, Кремль не встигає написати загальний для всіх сценарій. Так відбулося з катастрофою малайзійського Боїнга МН17, що і дало змогу раз за разом доводити брехню пропагандистів на сторінках сайтів Bellingcat, StopFake, InformNapalm та інших організацій і установ.

Міжнародна команда розслідувачів катастрофи Боїнга МН17 (JIT) встановила, що 17 липня 2014 року поблизу села Грабове (Донецької області) ракетною установкою БУК-М1 було збито цивільний малайзійський авіалайнер, який прямував за маршрутом «Амстердам — Куала-Лумпур». Того ж дня державне інформаційне агентство «Россия Сегодня» повідомило, що літак, скоріш за все, могли збити за допомогою зенітно-ракетних комплексів «БУК». Пропагандисти також активно вказували на те, що українська сторона нібито завчасно доправила зенітно-ракетні комплекси цього зразка до регіону воєнних дій.

Інакше кажучи, вже тоді російські ЗМІ повідомили про «БУК» як про знаряддя злочину. Однак це не завадило їм потім поширювати інші фейкові версії, щоб звинуватити Україну в катастрофі. Російські спецслужби ширили фейк за фейком, прагнучи приховати правду від міжнародної спільноти.

Так, одразу після катастрофи російські терористи почали розповідати про те, що вони збили літак — однак не цивільний, а український військово-транспортний Ан-26. Імовірно, це й був початковий задум терористів — збити український літак, про що лідер терористів Ігор Стрелков (Гіркін) повідомив у своєму профілі соціальної мережі ВКонтакте, після чого видалив цей допис, зрозумівши, що викриває себе.

Потім російські псевдо-медіа створили міф про так званого «іспанського диспетчера Карлоса», який повідомив у своєму Twitter-акаунті @spainbusa, що цивільний літак нібито збили українські винищувачі. При цьому він представився як іспанець, який тоді працював в аеропорті Бориспіль.

Акаунт «диспетчера Карлоса» було створено завчасно — ще до самої

авіакатастрофи. На своєму Twitter-акаунті та на іспанській і російській версії телеканалу RT фейковий диспетчер розповідав про «радикалів, які його переслідують». Із часом ці згадки і відеодокази зникли з веб-сайтів телеканалу, але досі є в розпорядженні Міністерства інформаційної політики України та журналістів. Метою цієї діяльності було показати, що «Революція гідності» – це державний переворот, який привів до влади праворадикальні сили та «фашистів».

Цей фейк швидко спростувала українська сторона, повідомивши, що такий «диспетчер» ніколи не працював в Україні, бо, згідно з українським законодавством, іноземців не допускають до управління повітряним рухом.

Сторінку у Twitter видалили, «Карлос» зник, російські пропагандисти стерли свої повідомлення. Лише в березні 2018 року стало відомо, що «диспетчер» – це звичайний авантюрист, який був раніше засуджений в Іспанії та заарештований у Румунії за шахрайство. Під час розмови із журналістами видання «Radio Liberty» та групи «RISE Project» він зізнався, що ніколи не працював авіадиспетчером, а Twitter від імені «іспанського диспетчера Карлоса» вів на замовлення російської сторони. При цьому він нібито отримав від телеканалу «Russia Today» 48 тисяч доларів за цю роль.

EN 🔍 ПОИСК = РУБРИКИ

КРУШЕНИЕ ВОЙСКИ В ДОНЕЦКОЙ ОБЛАСТИ 23 ЯНВ 2018, 19:49 ОБНОВЛЕНО 21 ЯНВ 2018, 17:32

Минобороны РФ: украинский Су-25 летел на расстоянии 3-5 км от малайзийского Boeing

Боевой украинский самолет был зафиксирован российскими средствами контроля

Далі російські псевдо-медіа поширили фейки про українські винищувачі Су-25, які начебто збили малайзійський Боїнг МН17. Інші російські телеканали розповіли, що на борту літака були завчасно розміщені для провокації трупи, або ж узагалі повідомили, що це була спеціальна операція ЦРУ, яке навмисне заклало в літак вибуховий пристрій, аби

«підставити» ватажків так званих «ДНР» та «ЛНР». До фейків долучилося навіть Міністерство оборони РФ, кожного разу оприлюднюючи нову брехню.

Головна мета – змінити інформаційні акценти та змусити спростовувати неправдиві повідомлення, відволікаючи увагу від основної версії, а також приховати зняття вбивства, заховати чи ліквідувати виконавців та тих, хто віддавав злочинний наказ.

Для цього російські журналісти знаходили фіктивних свідків, які бачили пілота українського винищувача Волошина і навіть чули, що він казав, створювали фейкові документальні сюжети і часто помилялися, викриваючи себе – наприклад, вигадуючи інформацію про те, що так звані українські ЗРК нібито були встановлені у населеному пункті Зарощенське, яке в той момент також перебувало під контролем окупаційних сил.

Російське військове командування та оборонний концерн Алмаз-Антей (перебуває під санкціями) показували фейкові знімки, надавали неправдиві

авіакатастрофи. На своєму Twitter-акаунті та на іспанській і російській версії телеканалу RT фейковий диспетчер розповідав про «радикалів, які його переслідують». Із часом ці згадки і відеодокази зникли з веб-сайтів телеканалу, але досі є в розпорядженні Міністерства інформаційної політики України та журналістів. Метою цієї діяльності було показати, що «Революція гідності» – це державний переворот, який привів до влади праворадикальні сили та «фашистів».

Цей фейк швидко спростувала українська сторона, повідомивши, що такий «диспетчер» ніколи не працював в Україні, бо, згідно з українським законодавством, іноземців не допускають до управління повітряним рухом.

Сторінку у Twitter видалили, «Карлос» зник, російські пропагандисти стерли свої повідомлення. Лише в березні 2018 року стало відомо, що «диспетчер» – це звичайний авантюрист, який був раніше засуджений в Іспанії та заарештований у Румунії за шахрайство. Під час розмови із журналістами видання «Radio Liberty» та групи «RISE Project» він зізнався, що ніколи не працював авіадиспетчером, а Twitter від імені «іспанського диспетчера Карлоса» вів на замовлення російської сторони. При цьому він нібито отримав від телеканалу «Russia Today» 48 тисяч доларів за цю роль.

EN 🔍 ПОИСК = РУБРИКИ

КРУШЕНИЕ ВОЕННОГО В ДОНЕЦКОЙ ОБЛАСТИ 21 ЯНВ 2014, 11:49 [Обновлено 21 янв 2014, 11:59](#)

Минобороны РФ: украинский Су-25 летел на расстоянии 3-5 км от малайзийского Boeing

Боевой украинский самолет был зафиксирован российскими средствами контроля

Далі російські псевдо-медіа поширили фейки про українські винищувачі Су-25, які начебто збили малайзійський Боїнг МН17. Інші російські телеканали розповіли, що на борту літака були завчасно розміщені для провокації трупи, або ж узагалі повідомили, що це була спеціальна операція ЦРУ, яке навмисне заклало в літак вибуховий пристрій, аби

«підставити» ватажків так званих «ДНР» та «ЛНР». До фейків долучилося навіть Міністерство оборони РФ, кожного разу оприлюднюючи нову брехню.

Головна мета – змінити інформаційні акценти та змусити спростовувати неправдиві повідомлення, відволікаючи увагу від основної версії, а також приховати зняття вбивства, заховати чи ліквідувати виконавців та тих, хто віддавав злочинний наказ.

Для цього російські журналісти знаходили фіктивних свідків, які бачили пілота українського винищувача Волошина і навіть чули, що він казав, створювали фейкові документальні сюжети і часто помилялися, викриваючи себе – наприклад, вигадуючи інформацію про те, що так звані українські ЗРК нібито були встановлені у населеному пункті Зароценське, яке в той момент також перебувало під контролем окупаційних сил.

Російське військове командування та оборонний концерн Алмаз-Антей (перебуває під санкціями) показували фейкові знімки, надавали неправдиві

радіолокаційні дані про українські літаки та системи ЗРК «БУК».

Нещодавно ЖІТ встановила: зенітно-ракетний комплекс має російське походження та прибув саме з російської території і перебував у розпорядженні 53-ї бригади ППО ЗС РФ (дислокація — м. Курськ). Однак російська сторона не збирається визнавати очевидних фактів і всіляко чинить опір будь-яким спробам розпочати судовий процес.

Так, в інтерв'ю австрійському телеканалу ORF Володимир Путін наголосив, що «вся зброя, яка використовується в зоні протистояння на Донбасі з обох боків, має радянське походження», що є неправдою, оскільки походження «БУК» уже встановлене. Крім того, він звинуватив Україну в тому, що вона порушила норми Міжнародної організації цивільної авіації (ICAO) та не закрила повітряний простір на час ведення бойових дій.

Однак, по-перше, ще до авіакатастрофи Україна кілька разів підвищувала межі закриття повітряного простору; по-друге, міжнародні профільні організації визнали маршрут безпечним — і про це, до речі, також сказав прем'єр-міністр Малайзії; а по-третє, саме Росія за кілька годин до зльоту рейсу МН17 закрила більше десяти повітряних шляхів на різних висотах, що свідчить про те, що російська сторона готувалася до атаки.

Шляхом поширення дезінформації та звинувачень на адресу України країна-агресор намагається знівелювати будь-які звинувачення на свою адресу й змусити нас кожного дня гаяти час на спростовування нової брехні, аби ми лише не доводили вину злочинців і не шукали шляхів їхнього покарання. У цьому і є основна перевага серіалів, про які ми говоримо. Кремль може без упину вигадувати нові фейкові «підтвердження» своїх «версій», для опрацювання і спростування яких потрібні все нові й нові ресурси. Цей серіал може продовжуватися вічно, випускаючи нові сезони і серії. Саме тому рутинне розвінчування фейків є неефективною стратегією.

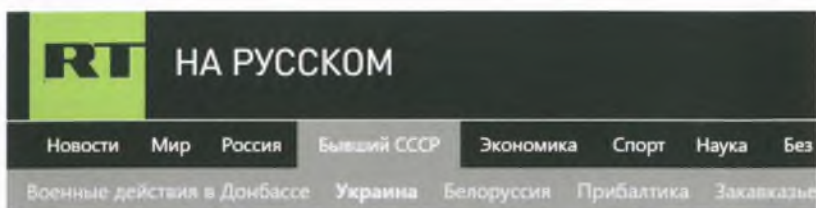
Q ФЕЙКИ ПРО УКРАЇНСЬКУ ЗБРОЮ

Серіал із малайзійським Боїнгом був вимушеним кроком: Кремлю необхідно було приховати всі докази своєї причетності. Окремі серії цього серіалу з'являлися вимушено й суперечили одна одній, створюючи хаос в інформаційному просторі.

Однак часто все відбувається навпаки. Російські спецслужби формують конкретний загальний наратив, який ми називаємо серіалом, і вже для його поширення у інформаційному просторі готують і здійснюють спеціальні інформаційні операції, провокації та вкидання фейків. За такою моделлю, наприклад, здійснюється дискредитація українського військово-промислового комплексу.

Із початком агресії українські оборонні підприємства почали заморожувати спільні проекти з російським ВПК. А після указу Президента України про

припинення будь-якої кооперації із російськими оборонним заводами подібна співпраця взагалі припинилася. Після міжнародних санкцій російська стратегія імпортозаміщення провалилася, а Україна стала для Росії одним із головних конкурентів на міжнародному ринку озброєнь, де ми поступово займаємо чимраз кращі позиції. Саме тому Росія все активніше створює інформаційні провокації — задля підриву довіри до українського експортера зброї.

Из Днепра — в Пхеньян: поставляла ли Украина ракетные двигатели КНДР

14 августа 2017, 19:40 Дмитрий Фёдоров

[Короткая сс](#)

де зазначається, що відповідні компоненти для північнокорейських ракет могли бути доставлені з чотирьох різних підприємств, які раніше базувалися на території Радянського Союзу. Одне з них, як стверджує вчений, — український завод «Південмаш».

У публікації вказано лише українського виробника та не згадано про російський «Енергомаш», який також фігурував у звіті. Український «Південмаш» було фактично звинувачено в допомозі КНДР, яка погрожувала США ракетою із ядерним зарядом.

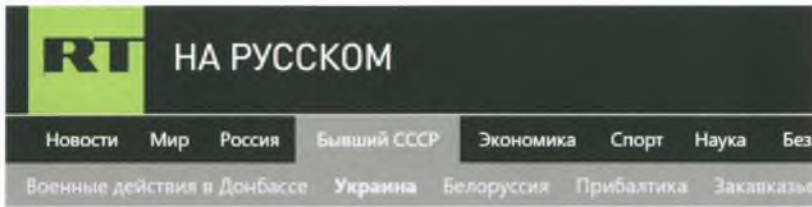
Тільки згодом стало відомо, що один з авторів цієї статті довгий час співпрацював із організацією «Wikileaks», яку представники американської еліти звинувачують у співпраці з Росією і яка навмисно приховала компромат про російську агресію в Україні. А сам пан Еллеман, одружений на росіяниці, довгий час жив і працював у Москві, з 1995 по 2001 рік очолювавши в Росії спільну програму зниження рівня ядерної загрози, спрямовану на демонтаж застарілих ракет дальньої дії.

Дивним було й те, що журналісти видання «The New York Times» не захотіли почути українську сторону, не поцікавилися в неї цією інформацією; ба навіть більше — не відгукнулися на запрошення українського Президента приїхати і розставити всі крапки над «і».

Не отримало резонансу також інтерв'ю з інженером-ракетобудівником Робертом Шмукером, опубліковане в німецькому виданні «DW». Він дослідив питання ядерного потенціалу КНДР і зауважив, що компоненти для північнокорейських балістичних ракет постачалися із Росії. Вірогідно, Москва намагалася приховати цю інформацію шляхом здійснення спеціальної інформаційної операції проти України, поширивши фейк про нібито українські двигуни.

Одним із таких фейків, які поки що не отримали продовження, став опублікований в американському виданні «The New York Times» матеріал про нібито постачання Україною ракетних двигунів РД-250 до Північної Кореї на підставі звіту спеціаліста з питань ядерного озброєння Майкла Еллемана,

припинення будь-якої кооперації із російськими оборонним заводами подібна співпраця взагалі припинилася. Після міжнародних санкцій російська стратегія імпортозаміщення провалилася, а Україна стала для Росії одним із головних конкурентів на міжнародному ринку озброєнь, де ми поступово займаємо чимраз кращі позиції. Саме тому Росія все активніше створює інформаційні провокації — задля підриву довіри до українського експортера зброї.

Из Днепра — в Пхеньян: поставляла ли Украина ракетные двигатели КНДР

14 августа 2017, 19:40 Дмитрий Фёдоров

[Короткая ссылка](#)

де зазначається, що відповідні компоненти для північнокорейських ракет могли бути доставлені з чотирьох різних підприємств, які раніше базувалися на території Радянського Союзу. Одне з них, як стверджує вчений, — український завод «Південмаш».

У публікації вказано лише українського виробника та не згадано про російський «Энергомаш», який також фігурував у звіті. Український «Південмаш» було фактично звинувачено в допомозі КНДР, яка погрожувала США ракетною із ядерним зарядом.

Тільки згодом стало відомо, що один з авторів цієї статті довгий час співпрацював із організацією «Wikileaks», яку представники американської еліти звинувачують у співпраці з Росією і яка навмисно приховала компромат про російську агресію в Україні. А сам пан Еллеман, одружений на росіяниці, довгий час жив і працював у Москві, з 1995 по 2001 рік очолювавши в Росії спільну програму зниження рівня ядерної загрози, спрямовану на демонтаж застарілих ракет дальньої дії.

Дивним було й те, що журналісти видання «The New York Times» не захотіли почути українську сторону, не поцікавилися в неї цією інформацією; ба навіть більше — не відгукнулися на запрошення українського Президента приїхати і розставити всі крапки над «і».

Не отримало резонансу також інтерв'ю з інженером-ракетобудівником Робертом Шмукером, опубліковане в німецькому виданні «DW». Він дослідив питання ядерного потенціалу КНДР і зауважив, що компоненти для північнокорейських балістичних ракет постачалися із Росії. Вірогідно, Москва намагалася приховати цю інформацію шляхом здійснення спеціальної інформаційної операції проти України, поширивши фейк про нібито українські двигуни.

Одним із таких фейків, які поки що не отримали продовження, став опублікований в американському виданні «The New York Times» матеріал про нібито постачання Україною ракетних двигунів РД-250 до Північної Кореї на підставі звіту спеціаліста з питань ядерного озброєння Майкла Еллемана,

Приклад іншого серіалу, пов'язаний зі спробами російської сторони дискредитувати питання поставки до України американських комплексів «Джавелін», — це історія з фіктивним листом генерального конструктора Державного Київського конструкторського бюро «Луч» Олега Коростельова до Секретаря Ради національної безпеки і оборони України Олександра Турчинова.

Там він начебто зазначав, що американські протитанкові керовані ракети «Джавелін» є несправною, небезпечною зброєю, від якої слід відмовитися і замінити їх українським комплексом «Стугна». Такого листа, звичайно ж, не існувало, ніхто його не надсилав. Що ж було насправді?

Росіяни завчасно створили Telegram-канал «НачШтабу», де з 18 червня цього року розповсюджували оперативну інформацію про хід військових дій на Донбасі, змішані з фейковою інформацією. Так, був поширений фейк про командира українського взводу снайперів, який нібито випадково «втратив» штатне озброєння на загальну суму в два мільйони гривень, фейк про загиблого 22-річного морського піхотинця (чого насправді не було) і т. п.

На цьому Telegram-каналі було оприлюднено і фейковий лист щодо «Джавелінів», після чого до його поширення було підключено підконтрольні російським спецслужбам сайти з низьким рівнем авторитетності та відвідуваності. Ав подальшому ця інформація з'явилася і в більш респектабельних російських та українських медіа.

Мета цих дій — змусити адміністрацію США відмовити Україні в постачанні комплексів «Джавелін» і загалом підірвати українсько-американську співпрацю. Тільки спільними зусиллями української влади, силових структур та окремих відповідальних журналістів вдалося випередити росіян та зупинити масовану інформаційну атаку.

SIEMENS

Специальный проект

ВЕДОМОСТИ

знес Экономика Финансы Политика Технологии Недвижимость Авто Мнения Расс

Политика / Международные отношения

НУТ: Украина помогла КНДР создать ракеты, угрожающие США

Q МІФ ПРО ІНОЗЕМНИХ НАЙМАНЦІВ І ПІДРОЗДІЛИ НАТО В УКРАЇНІ

Російська пропаганда із самого початку конфлікту на Донбасі намагається показати, що на стороні України воюють іноземні найманці та навіть регулярні підрозділи країн Заходу.

Наприклад, 9 березня 2014 року видання «Russia Today» із посиланням на сюжет іранського «Press TV» повідомило про те, що в Донецьку помітили найманців приватної військової компанії «Blackwater» (також відома як «Academi»). На відео, яке додавалося до матеріалу, Донецьком бігли озброєні

люди в нібито натівській формі, яким натовп услід кричав «Blackwater». Тоді ж псевдо-медіа почали поширювати інформацію про «300 найманців приватної армії, які прибули в Україну».

Натомість експерти «StopFake» встановили, що на відео люди бігли за жителем міста – экс-губернатором Донецької області Андрієм Шишацьким і кричали йому вслід «Иди работай!», що іранські кореспонденти, скоріш за все, могли почути як «Blackwater!» (“Idi rabotai!”). А так званими «найманцями» були бійці спецпідрозділу, які охороняли Шишацького. Фейк про «Blackwater» на Донбасі і це відео того ж дня опублікували також у британській «Daily Mail».

Іншими героями цього серіалу стали ще одна американська приватна військова компанія – «Greystone», а також міфічна польська «ASBS Othago», яка взагалі була консалтинговою фірмою, колись заснованою міністром оборони Польщі Бартоломеем Сенкевичем і закритою ще в 2013 році. Та це не завадило російським спецслужбам використовувати її для просування наративу присутності західних військ на Донбасі.

Зіркою «кремлівудського» серіалу про міфічних іноземних вояків, які нібито воювали на боці Збройних сил України, є представник бойовиків Едуард Басурін, якого постійно цитують російські медіа. Він постійно говорить на камеру про військових із західних країн, у тому числі загиблих. А іноді і про «повсталих з мертвих».

Так, у своєму інтерв'ю російським «Известиям» він сказав таке: «...истории про киборгов – это не сказки. Мы сначала столкнулись с таблетками. А потом в аэропорту обнаружили баклажки с надписью «живая вода»... Это было сильнейшее психотропное средство, полностью отключающее чувство боли и страха. Человек под воздействием такого средства не падает от выстрелов. ... Его убиваешь – он идет... Пока в голову не попадешь или в сердце... Может и без головы пытаться подняться и идти».

МИР

Басурин: «В него стреляешь — он падает, встает, опять идет на тебя»

С военными ДНР воевали опоенные психотропными препаратами украинские «киборги»

14 февраля 2017, 00:01 [Александра Красногородская](#)

3808

18 квітня 2018 року той самий Едуард Басурін заявив про переведення на Донбас групи військовослужбовців з країн-членів НАТО начебто для підготовки провокацій. А 19 квітня в російських медіа була розміщена заява Басуріна про плани українських військових інсценувати хімічну атаку на власні війська «за сирійським сценарієм» у взаємодії з натівськими радниками. Це, за його словами, нібито мало виправдати присутність на Донбасі військовослужбовців країн За-

люди в нібито натівській формі, яким натовп услід кричав «Blackwater». Тоді ж псевдо-медіа почали поширювати інформацію про «300 найманців приватної армії, які прибули в Україну».

Натомість експерти «StopFake» встановили, що на відео люди бігли за жителем міста – экс-губернатором Донецької області Андрієм Шишацьким і кричали йому вслід «Иди работай!», що іранські кореспонденти, скоріш за все, могли почути як «Blackwater!» (“Idi rabotai!”). А так званими «найманцями» були бійці спецпідрозділу, які охороняли Шишацького. Фейк про «Blackwater» на Донбасі і це відео того ж дня опублікували також у британській «Daily Mail».

Іншими героями цього серіалу стали ще одна американська приватна військова компанія – «Greystone», а також міфічна польська «ASBS Othago», яка взагалі була консалтинговою фірмою, колись заснованою міністром оборони Польщі Бартоломеем Сенкевичем і закритою ще в 2013 році. Та це не завадило російським спецслужбам використовувати її для просування наративу присутності західних військ на Донбасі.

Зіркою «кремлівудського» серіалу про міфічних іноземних вояків, які нібито воювали на боці Збройних сил України, є представник бойовиків Едуард Басурін, якого постійно цитують російські медіа. Він постійно говорить на камеру про військових із західних країн, у тому числі загиблих. А іноді і про «повсталих з мертвих».

Так, у своєму інтерв'ю російським «Известиям» він сказав таке: «...истории про киборгов – это не сказки. Мы сначала столкнулись с таблетками. А потом в аэропорту обнаружили баклажки с надписью «живая вода»... Это было сильнейшее психотропное средство, полностью отключающее чувство боли и страха. Человек под воздействием такого средства не падает от выстрелов. ... Его убиваешь – он идет... Пока в голову не попадешь или в сердце... Может и без головы пытаться подняться и идти».

МИР

Басурин: «В него стреляешь – он падает, встает, опять идет на тебя»

С военными ДНР воевали опоенные психотропными препаратами украинские «киборги»

15 февраля 2017, 14:37 [Александра Красногородская](#)

18 квітня 2018 року той самий Едуард Басурін заявив про переведення на Донбас групи військовослужбовців з країн-членів НАТО начебто для підготовки провокацій. А 19 квітня в російських медіа була розміщена заява Басуріна про плани українських військових інсценувати хімічну атаку на власні війська «за сирійським сценарієм» у взаємодії з натівськими радниками. Це, за його словами, нібито мало виправдати присутність на Донбасі військовослужбовців країн За-

ходу під виглядом миротворців.

Шляхом поширення фейків про іноземних військових на території України російські спецслужби і пропагандисти намагаються легітимізувати дії Кремля, залякуючи населення Російської Федерації та окупованих територій України. Звичним наративом стало формулювання про те, що «якби не прийшли російські бойовики, то обов'язково прийшли б вояки НАТО». Усі серії цього серіалу призначені для закріплення цього меседжу в людській свідомості.

Q КРИМСЬКІ НАРАТИВИ

Анексія Криму стала найтяжчим порушенням міжнародного права, скоєним Росією після розпаду СРСР. Окрім застосування військової сили для захоплення півострова, загарбники також забезпечили інформаційно-пропагандистське прикриття агресії, створивши з цією метою декілька дезінформаційних серіалів для легалізації анексії, поширення фейків про загрози російськомовному населенню Криму від України та Заходу, а також виправдання необхідності переслідування інакодумців. Основними аудиторіями російських пропагандистів стали населення Російської Федерації, політичні еліти західних країн та міжнародна спільнота.

Основними такими наративами з 2014 року стали:

- підтримка населенням півострова приєднання Криму до Російської Федерації;
- заперечення можливостей повернення Криму до складу України;
- визнання міжнародною спільнотою Криму як частини Росії;
- казки про лояльність кримських татар до московської влади;
- чудове життя на півострові, що почалося разом із приєднанням до Росії;
- Україна вже змирилася із втратою Криму.

Типовим прикладом служать новини про візити до Криму делегацій з інших країн. Наприклад, 16 березня 2018 року на сайті «РИА Новости» вийшла публікація про те, що вперше після «возз'єднання Криму з Росією» на півострів з візитом прибула делегація з Фінляндії, до складу якої увійшли Дар'я Скіппарі-Смирнова та правозахисник Йохан Бекман, які представляли Російсько-фінську асоціацію дружби між двома країнами. Було названо вагому мету приїзду високих гостей – встановлення для фінів безвізового режиму з Кримом. Також озвучили заклики до фінського уряду щодо зміни позиції відносно окупованого півострова.

Уряд Фінляндії на офіційному рівні визнав, що ніякої делегації до Криму не надсилав. Фінляндія не визнає виборів в окупованому Кримі і засуджує його незаконну анексію Росією, про що йдеться в заяві фінського міністра закордонних справ Тімо Соїні.

На початку вересня 2018 року відвідали Крим та очікувано «визнали» його російським представники «бізнесу та наукових кіл» Болгарії. Майже те саме проголосили й представники «американської делегації», до якої увійшли «акти-

вісти» організації, яка до 1990-х років мала назву «Спільнота американо-радянської дружби».

Обов'язковим елементом візитів є демонстративне порушення правового режиму відвідування окупованого Криму, оскільки, згідно з українським законодавством, на півострів можна потрапити тільки з української території. У Криму члени делегацій активно роздають інтерв'ю російським медіа та роблять «заяви» схожого спрямування: «Крим російський, а санкції вже час скасовувати». Заяви кишенькових делегацій активно тиражуються російськими медіа. Однак жодних повноважень щось «визнавати» чи взагалі робити будь-які заяви вони не мають.

Але для російських пропагандистів головним є створення переконливої картинки для російських споживачів інформації з метою підтримати наратив про міжнародне визнання.

Основний наратив щодо нібито «визнання Криму російським з боку міжнародної спільноти» отримує все нові й нові серії високих гостей – встановлення для фінів безвізового режиму з Кримом. Також озвучили заклики до фінського уряду щодо зміни позиції відносно окупованого півострова.